

røde garde

AVISA TIL RØD UNGDOM

NR. 2 1975 PRIS KR 2,-

**intervju med lærling på STK
8.mars - atomkraft - musikk-mm**

ATOMKRAFT ?

Atomkraft-diskusjonen har blussa opp. Sterke kapitalkrefter og byråkratar i i statsapparatet gjer tapre forsøk på å tre det eine gode argument etter det andre ned over hovuda på folk. »— Me treng atomkraft no, med ein gong,» seier dei, og teier helst med at det ennå er mange spørsmål angående atomkraftverk og farene med det som ikkje er avklara og løyst.

KVIFOR KJEM ATOMKRAFT NÅ?

Fram til nå har olja vore den viktigaste energikjelda. Men det er fleire årsakar som gjer at den store energikrevande industrien ser på olja som ein usikker energikjelde. Oljereservane kan tømmast. Og dei olje-produserende landa, til dømes i Midt-Austen, fører ein meir og

meir nasjonal politikk; dei vil sjøl bestemme over sine egne naturrikdommar.

Dette er ikkje bra for stor-kapitalen. For han er auke i profitten einaste rettesnora. Når den største energikjelda er trua, så gjeld det å finne andre måtar å skaffe seg ein sikker tilgang på energi.

I 60-åra omdanna fleire av dei store olje-selskapa seg til energi-selskap.

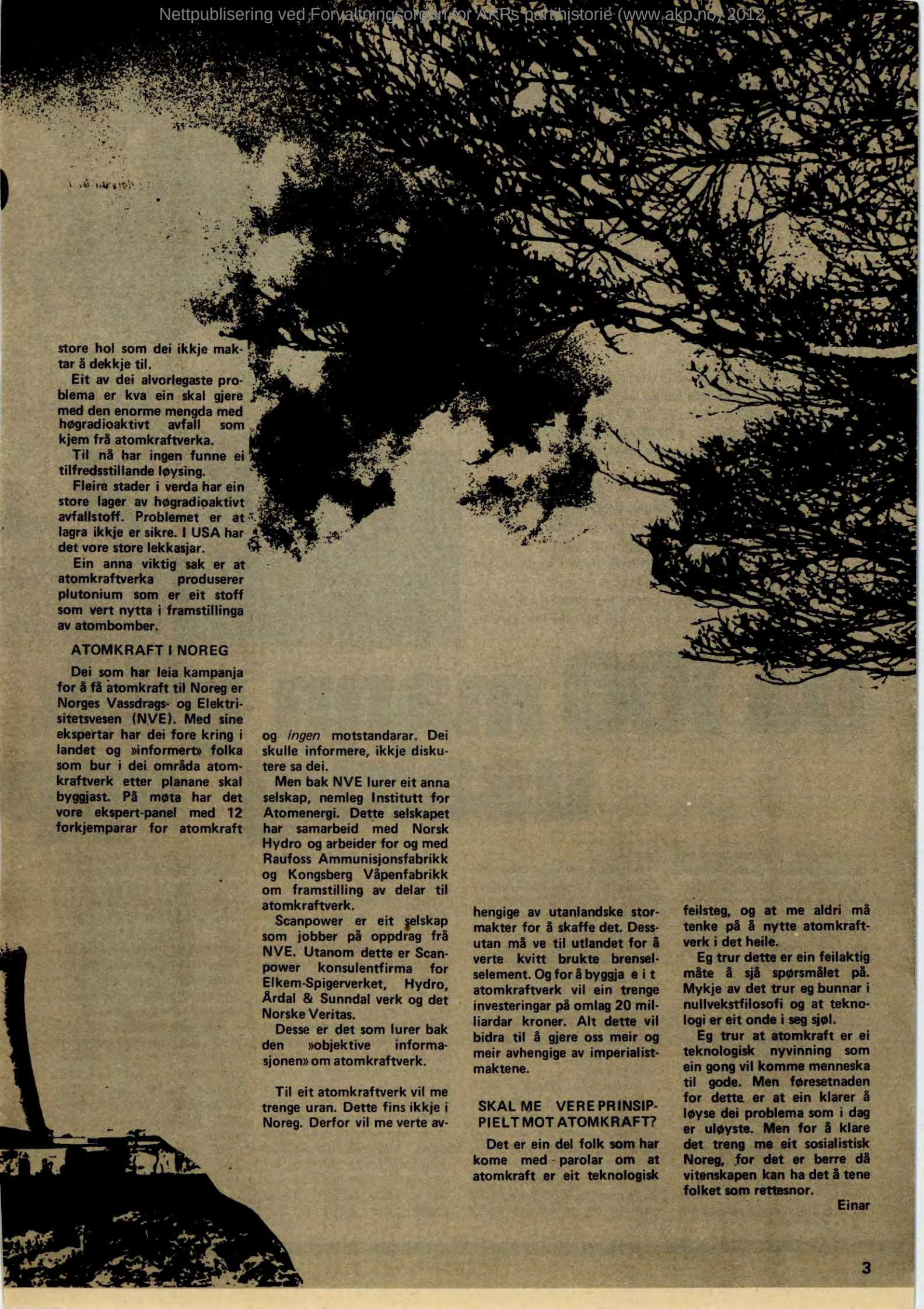
Etter 6-dagars krigen i 1967 starta Gulf satsinga på atomkraft og kjøpte selskapet General Dynamics. Nokre år seinare (1973) kjøpte Shell seg inn i same selskapet for 200 mill. dollar. Saman har desse danna General Atomic Company og General Atomic.

Standard Oil og Esso har og danna eit selskap, Exxon. Dette selskapet samarbeider med General Electric som er ein av dei største atom-reaktor leverandørane i verda.

ULØYSTE PROBLEM

I argumentasjonen til ekspertane som snakkar så varmt om atomkraft er det et

store hol som dei ikkje mak-
tar å dekkje til.

Eit av dei alvorlegaste pro-
blema er kva ein skal gjere
med den enorme mengda med
høgradioaktivt avfall som
kjem frå atomkraftverka.

Til nå har ingen funne ei
tilfredsstillande løysing.

Fleire stader i verda har ein
store lager av høgradioaktivt
avfallstoff. Problemet er at
lagra ikkje er sikre. I USA har
det vore store lekkasjar.

Ein anna viktig sak er at
atomkraftverka produserer
plutonium som er eit stoff
som vert nytta i framstillinga
av atombomber.

ATOMKRAFT I NOREG

Dei som har leia kampanja
for å få atomkraft til Noreg er
Norges Vassdrags- og Elektri-
siticsvesen (NVE). Med sine
ekspertar har dei føre kring i
landet og »informert» folka
som bur i dei områda atom-
kraftverk etter planane skal
byggjast. På møta har det
vore ekspert-panel med 12
forkjemparar for atomkraft

og *ingen* motstandarar. Dei
skulle informere, ikkje disku-
tere sa dei.

Men bak NVE lurar eit anna
selskap, nemleg Institutt for
Atomenergi. Dette selskapet
har samarbeid med Norsk
Hydro og arbeider for og med
Raufoss Ammunisjonsfabrikk
og Kongsberg Våpenfabrikk
om framstilling av delar til
atomkraftverk.

Scanpower er eit selskap
som jobber på oppdrag frå
NVE. Utanom dette er Scan-
power konsulentfirma for
Elkem-Spigerverket, Hydro,
Årdal & Sunndal verk og det
Norske Veritas.

Desse er det som lurar bak
den »objektive informa-
sjonen» om atomkraftverk.

Til eit atomkraftverk vil me
trengje uran. Dette fins ikkje i
Noreg. Derfor vil me verte av-

hengige av utanlandske stor-
makter for å skaffe det. Dess-
utan må ve til utlandet for å
verte kvitt brukte brensel-
selement. Og for å byggja e i t
atomkraftverk vil ein trengje
investeringar på omlag 20 mil-
liardar kroner. Alt dette vil
bidra til å gjere oss meir og
meir avhengige av imperialist-
maktene.

SKAL ME VERE PRINSIP- PIELT MOT ATOMKRAFT?

Det er ein del folk som har
kome med parolar om at
atomkraft er eit teknologisk

feilsteg, og at me aldri må
tenke på å nytte atomkraft-
verk i det heile.

Eg trur dette er ein feilaktig
måte å sjå spørsmålet på.
Mykje av det trur eg bunnar i
nullvekstfilosofi og at tekno-
logi er eit onde i seg sjøl.

Eg trur at atomkraft er ei
teknologisk nyvinning som
ein gong vil komme menneska
til gode. Men føresetnaden
for dette er at ein klarer å
løyse dei problema som i dag
er uløyste. Men for å klare
det treng me eit sosialistisk
Noreg, for det er berre då
vitenskapen kan ha det å tene
folket som rettesnor.

Einar

»Mandolinen» underholder under sit-downstreiken.

Den 7. januar ble Jan Reidar Grung oppsagt fra jobben sin på Bergens Jernstøperi. Han hadde da jobba der i ca. en mnd. Oppsigelsen var ikke begrunna med noe annet enn »p.g.a. inntrufne omstendigheter. . .» Tillitsmennene på bedriften var ikke informert om oppsigelsen, slik arbeidsgiveren er forpliktet til iflg. hovedavtalen.

Arbeiderne på bedriften reagerte mot oppsigelsen ved å gå til sit-down streik fra mandag 13. januar. Etter forsøk på forhandlinger med bedriftsledelsen hele den uken og to dager uka etter ble det klart at det måtte settes hardt mot hardt. Tirsdag 21. januar ble det vedtatt å gå til full streik fra det øyeblikk Jan Reidar Grung ble bedt om å gå fra jobben.

Stilt overfor denne truselen måtte bedriftsledelsen gi seg. Streiken hadde ført til full seier og han ble tatt inn igjen på bedriften.

Da 100 mann gikk usaklig opp

– Han fikk oppsigelsen på en tirsdag. Onsdag hadde klubbstyret møte med bedriftsledelsen og fikk den begrunnelsen for oppsigelsen at det var nær forestående innføring av 3-skiftsordning, de måtte ha folk som kom til å bli i jobben fordi dette måtte planlegges nå, og det var lang opplæringstid. Det er flere høl i denne argumentasjonen. For det første sa de ikke opp de som var sist ansatt, slik vanlig praksis er og de spurte heller ikke hvor lenge han hadde tenkt å jobbe der. I det hele tatt har bedriftsledelsen hele tida lagt om begrunnelsen sin for oppsigelsen etter som arbeiderne har plukka fra hverandre argumentasjonen deres. De ansatte til og med to nye folk den dagen han ble

sparka.

På klubbmøtet fredag ble klubbstyret bedt om å forlate møtet, og det ble vedtatt sit-down-streik fra mandag. Med små avbrudd p.g.a. forhandlinger fortsatte denne streiken ut uka uten at det var kommet til noe resultat. Bedriftsledelsen sto steilt på sitt. De måtte etterhvert innromme at grunnlaget for oppsigelsen var tynt, men det ble en prinsipp-sak for dem at her skulle de ikke gi etter.

Under hele aksjonen gikk han på jobben og gjorde arbeidet sitt som vanlig. På tirsdag uka etter ble det å gå tilbake til arbeide igjen, men at streiken skulle sette i gang igjen fra det øyeblikk han ble bedt om å gå. Bedriftsledelsen skjønnte da at det sto hardt

mot hardt, de måtte gi seg og han ble tatt inn igjen, altså full seier.

Det er mange ting som tyder på at det var en direkte politisk oppsigelse, sjøl om dette aldri ble sagt rett ut. For det første fordi bedriftsledelsen sto så steilt på sitt, de ville bli kvitt han sjøl om det skulle koste ei ukes produksjonsstans. Dessuten fordi de aldri klarte å gi noe skikkelig begrunnelse for oppsigelsen. For eksempel så visste bedriftsledelsen mandag da streiken begynte at det var blitt sjuk en mann på en ovn, og at han kom til å bli borte lenge. Allikevel tok de han ikke inn. Under streiken lot de som de nettopp hadde fått vite at han tidligere hadde studert, men dette er tull.

Allerede for jul var second-sjefen nede hos han på ovnsdøren og spurte han ut om forholda på det instituttet han hadde lest ved, og hvordan lærernes politiske syn innvirkte på undervisninga osv. Han visste til og med navn på progressive lærere der, så det ser ut til at de har gjort sine undersøkelser på forhånd.

Alle argumentene de kom med under streiken kunne tilbakevises, som f.eks. at ledelsen påsto at han ikke ville klare å gjøre jobben sin skikkelig mens arbeidslederen var godt fornøyd med det han gjorde.

De ville rett og slett bli kvitt han sjøl om det skulle koste dem en del. På grunn av den sterke klassesolidariteten som ble vist, og fordi de ikke

til streik mot sigelse — og vant !

Fra v: Jan Reidar Grung og aksjonslederen.

hadde regna med at han hadde fagorganisert seg når han ikke var ferdig med prøvetida ennå, var det mulig å sette hardt mot hardt og vinne kampen.

LÆRDOMMER AV AKSJONEN

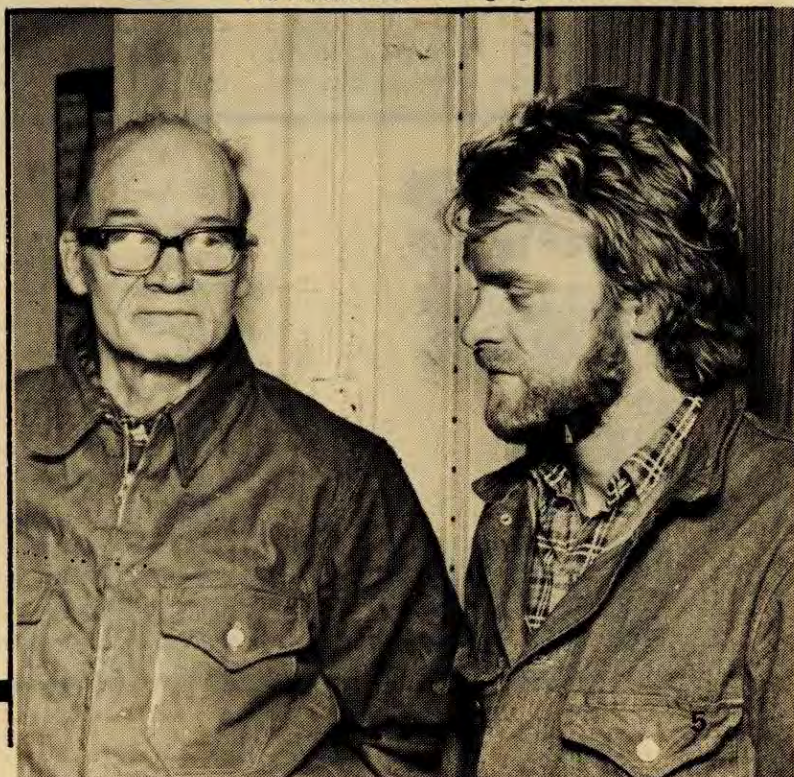
Det er stor fare for politiske oppsigelser i tida framover, og de vil som regel komme fordekt, under en annen, ullen begrunnelse.

For det andre at det er viktig å organisere seg med en gang en kommer i en ny jobb. Det er lettest å sparke folk i begynnelsen, og uten klubben på bedriften i ryggen hadde de aldri klart å vinne denne saka.

For det tredje at det var streiken som gjorde at de

vant. Det var den enorme klassesolidariteten som ble vist, og viljen til å sette hardt mot hardt som brakte seieren. Denne streiken skiller seg fra de som har vært den siste tida ved at 100 mann går til streik på sjølve klassesolidariteten og ikke på direkte lønnskrav f.eks. Hvor sterk aksjonen var skjønner vi når 100 mann går til streik og mister over ei ukes lønning for dette kravet.

Under streiken ble det fra AP-tillitsmenn stilt forslag om at de skulle gå tilbake til arbeid og overlate hele saka til toppen i forbundet. Dette ville høyst sannsynlig ført til nederlag for kravet. Det var streiken som klart slo fast hvem som var sterkast og som gjorde at bedriftsledelsen til slutt måtte gi seg.

RØDE GARDE

Avisa til RØD UNGDOM
Boks 2046
Grunerløkka, Oslo 5.

Postgiro 20 60 68.
Abonnementspris kr.20,- pr.år.
RØDE GARDE kommer ut
med 9-10 nr. pr. år.
Redakter og ansvarlig utgiver:
Erling Maartmann-Moe.

Forsidebildet: 8.mars i Trondheim i fjor.

bekjempe Unge Høyre ved å holde kjeft ?

Kampen mot Unge Høyre går framover. Gjennom propaganda, aksjonskomiteer og konfrontasjonsmøter har Unge Høyre blottstilt seg som den borgerlige ungdomsorganisasjonen den er, med reaksjonær politikk og reaksjonær historie. Unge Høyre har hatt vanskeligheter med å ta seg sjøl i forsvar, noe siste nr. av avisa EXTRA er et eksempel på. Det er ikke måte på hvor forfalska historieskriving vi har laga ifølge dem, men de har ikke klart å tilbakevise våre opplysninger på ett eneste punkt. Store ord flyr i lufta, men fakta står fast: Unge Høyre er en reaksjonær organisasjon av og for borgerungdom, og må bekjempes.

Bakgrunnen for at vi går til kamp mot UH er i store drag to: For det første: De er reaksjonære, har en reaksjonær politikk både på internasjonale spørsmål og på f.eks. interessekampen. For det andre: Det er en forholdsvis stor organisasjon med en viss innflytelse i ungdommen, spesielt skoleungdommen. Ikke alle er enige med oss i dette. I SVUs programforslag heter det: »På det politiske planet er Unge Høyre i ferd med å bli isolert i ungdomspolitikken». På en del skoler har SVUere aktivt være med å kjempa mot

UH-flertall på NGS-landsmøtet: Men SVU sentralt liker ikke dette. På et allmannamøte på Asker gymnas sto en SVUer opp og fortalte at han syntes aksjon mot UH var bra, og at de gjerne skulle deltatt i aksjonskomiteen, men at de hadde fått direktiv om ikke å delta! På mange skoler i landet ser vi at SVUere ikke deltar, eller deltar motvillig i denne kampen. Begrunnelsen fra SVU sentralt lyder slik: Det er ingenting Unge Høyre ønsker mer enn at vi kjører aksjon mot dem!

SVU legger her opp til en linje som utelukkende tjener Unge Høyre. De legger opp til ei linje som går ut på å bekjempe UH ved å holde kjeft. Hva grunner dette seg på? For det første: SVU har ei analyse av UHs styrke som er fullstendig feilaktig. Det er bare utslag av ønsketenkning å hevde at UH »er i ferd med å bli isolert i ungdomspolitikken». Tvert i mot: UH har styrka sin organisasjon i den siste tida, og en skal være ganske blind for å ikke se det. Hvordan kan SVU påstå dette når det er store muligheter for at Unge Høyre kan få reint flertall på NGS-landsmøtet, noe de ikke har hatt på mange år?

For det andre: SVU er redde for kamp med UH. I spørsmålet om kamp mot

borgerskapets ungdomsorganisasjon preker de ei linje som går ut på at vi ikke skal ta konfrontasjon med dem.

For det tredje, men ikke minst: SVU sitter på UHs nåde bl.a. i NGS. SVU er redde for å miste sine posisjoner i ledelsen i NGS, og i stedet for å ta kamp, går de inn for »fredelig sameksistens» med reaksjonen, altså classesamarbeid i elevbevegelsen. Men SVU lurar seg sjøl, å sitte på UHs nåde er en sak som varer akkurat så lenge UH ikke sjøl er i stand til å ta over. Og hvordan skal vi hindre dem i det? Det går bare en vei: Klassekamp, konfrontasjon med reaksjonen, ikke unnfalighet og classesamarbeid.

Enkelte SVUere har til og med påstått at det er Rød Ungdoms feil om UH får flertall på landsmøtet! Det finnes noen som tror at det går an å tie reaksjonen i hjel. De tar feil. Vi mener vi har oppnådd en god del med å ta konfrontasjon med de reaksjonære, og det at UH nå viker tilbake og er redde for disse konfrontasjonene skulle bevise dette til fulle. SVUs linje om »fredelig sameksistens med de reaksjonære» tjener bare en sak: Fritt beite for Unge Høyre.

siste nytt fra SVU:

PS: I det avisa går i trykken får vi vite at SVU har gitt ut et ekstrasflak av »Stormklokka» som kjører åpent ut mot aksjonen mot UH og mot aksjonskomiteene. SVU kjører altså åpent ut mot sine egne medlemmer, SVUere deltar aktivt i aksjonskomiteene på skoler over hele landet, og dette er ikke noe annet enn et direkte utkjør mot medlemmene. I tillegg: Lørdag 1/2 på møte i studentersamfunnet i Oslo støtta Universitetet SV en resolusjon til støtte for aksjonen mot UH. Altså full forvirring, medlemmene støtter aksjonen, mens ledelsen kjører åpent ut mot dem. Dette bekrefter det synet vi la fram i lederen over.

LILLES

Lillestrom gymnas som jeg kommer fra har i det siste skolehalvåret erfart hva det vil si å ha et reaksjonært elevråd. Jeg kan først ta et eksempel som viser at UH (og andre reaksjonære) hverken støtter NGS hovedkrav i elevkampen, eller er demokratiske. For det første gjorde det mørke blå elevrådsstyret hva de kunne for å sabotere aksjonen mot statsbudsjettet. Først ved å underslå NGSS

de prøver å kaste meg ut av militæret !

Sæmund Fiskvik, (26) har i mange år vært en ledende talsmann for AKP(m-l) i Trøndelag. Han ble innkalt til militærtjeneste i oktober 74, og stilte på Jørstadmoen ved Lillehammer slik han skulle. Som alle andre rekrutter må Fiskvik først gjennom en rutinekontroll hos militærlegen. Og så skjer det som vel omtrent ikke har skjedd før i Norge.

Legen ber straks om å få se på ryggen til Fiskvik. Etter en undersøkelse på 20-30 sekunder påstår legen at Fiskvik lider av alvorlige ryggskader, ryggen har skjevheter og er delvis stiv. Fiskvik krangler med legen om dette, han ble bedømt til «stridende A» på sesjonen, har alltid vært frisk og har slett ikke skader i ryggen. Han tar i golv med stive knær, men legen står på sitt, sier det kan utvikle seg så ille at han må overføres til sivilforsvaret.

Så sendte militæret Fiskvik hjem igjen, de håpet nok at han skulle være glad han slapp.

Vel hjemme i Trondheim går han til ryggspesialister, den tidligere idrettslege i Trondheim, assisterende overlege på sjukehuset, og røntgenekspert. Alle legene bekrefter at ryggen hans er i helt fin stand. Men likevel er militæret motvillig, saken trekkes ut, »militærlegen i Trondheim er på repetisjonsøvelse» og når han kom hjem fra øvelsen ble Fiskvik sendt

til en sivil lege!

Røde Garde tar opp denne saken fordi den avslører hvordan monopolborgerskapets militærapparat prøver å kvitte seg med kommunister. Lenge har metoden med å isolere kommunistene vært brukt, medlemmer av Rød Ungdom og AKP(m-l) eller andre progressive har vært satt på kon-

toret hos småsjefer, isolert på fjerne og små vaktposter.

– Fiskvik, er det så viktig for kommunister å være i militæret?

– Det er klart, militærvesenet har alltid vært et viktig sted for den politiske kampen. Her skal mannfolka pumpes fulle av reaksjonære holdninger og propaganda.

Men siden ml-bevegelsen og andre progressive har begynt å kjempe mot dette, har det blitt vanskeligere for offiserene å få til »undervisningen» sin. Derfor vil de gjøre hva de kan for å isolere oss. Tillitsmenn er særlig utsatt og når det går så langt at de

prøver å holde oss utafor, gikk de over grensa.

Det vesentligste for meg er at når jeg har valget mellom å dra hjem i ro og mak og det å gjennomføre tjenesten, så må jeg som kommunist kjempe for retten til å gjennomføre militærtjenesten. Jeg synes det er farlig hvis de progressive lar seg bestikke.

Det finnes flere varianter av dette, å bli sendt til hjembyen på et kontor, få en lett jobb, bli dimma. Kjerna i det er at kommunister aldri skal hoppe på en billig sjanse til å slippe å avtjene tjenesten sammen med resten av soldatene.

korrespondent/Trondheim

Sæmund Fiskvik.

TRØM:

sakspapirer slik at aksjonen ikke ble kjent blant elevene for 5 dager før aksjonen skulle avholdes.

Da den provisoriske aksjonskomiteen skulle avholde allmannamøte ble dette fullstendig kuppet av reaksjonære. Først ved at de kuppet talerlista, siden ved å oppfordre folk til å forlate salen, under skrik og rop som »nå kan sufferne sitte igjen» osv.

Møtet oppløste seg i full forvirring. Noen forlot salen fordi de ikke skjønnte hva som foregikk, andre fordi de var redde og et fåtall fordi de var enige med de reaksjonære.

UH støtter og gjør også sjøl hva de kan for å sabotere et allmannamøte, elevenes høyeste organ. De støtta altså ikke NGS krav, og jeg tør påstå at UH representerer den

mest udemokratiske gruppering i elevbevegelsen i dag.

Det neste skritt var at elevrådsstyret nektet å levere ut »ELEV 70» før aksjonen mot statsbudsjettet. Alle elevene på skolen har krav på å få utlevert »Elev 70». De reaksjonære går allikevel ikke av veien for å nekte dette!!! Foruten dette har det hendt flere ganger at reaksjonære har revet ned innlegg skrevet av progressive på veggavisa. Dette er de samme som gjør seg til talsmenn for ytringsfriheten. Samtidig setter de opp sine egne innlegg uten underskrift av veggavisredak-

sjonen, fordi de er redd for at innleggene ellers ikke vil bli satt opp pga. injurier.

Dette er noen av det som de reaksjonære har gjort på skolen min. Skal vi etter dette og hundre andre avsløringer av UH vise dem tillit? Nei! Vi kan ikke godta at NGS landsmøtet domineres av slike folk. Da risikerer vi nemlig samme udemokrati og sabotasje i NGS' sentralstyre som i f.eks. elevrådsstyret på Lillestrøm.

VIS IKKE DE REAKSJONÆRE TILLIT!

korrespondent
Lillestrøm

før arbeider nes kamp

Når vi i dag skal streke opp linjer for kvinnekampen, er det viktig og nødvendig å kjenne til kvinnebevegelsens historie, slik at vi kan trekke lærdom av de erfaringer kvinnene har gjort, og hvilke linjer de har fulgt.

Kvinnebevegelsen står sterkt i Norge i dag, men det er også store diskusjoner om hvilken linje vi skal følge, og hva vi skal legge vekt på i kampen for kvinnens frigjøring.

Kvinnebevegelsen i Norge oppstod samtidig med kapitalismens gjennombrudd i 1880-årene. Det nye industrisamfunnet la grunnen for at både kvinnene fra borgerskapet og kvinnene fra arbeiderklassen organiserte seg i særegne kvinnegrupper. Men grunnlaget for organiseringa var svært forskjellig, derfor ble det også to organisasjoner.

Borgerskapets kvinner følte

at deres rolle i hjemmet var blitt svekket nå som man fikk alle de nye industriproduktene. Derfor satte de nå i gang arbeidet med å få oppnådd de samme privilegiene som deres menn hadde. De stilte krav om stemmerett, rett til lik utdanning som borgerskapets menn og likestilling i ekteskapet.

For arbeiderklassens kvinner var situasjonen en helt

annen. Deres menn hadde verken muligheten for utdanning eller stemmerett, derfor hadde arbeiderkvinnene ingen grunn til å støtte borgerskapets kvinner i å få oppnådd borgerskapets privilegier. »Søstersolidaritet» med borgerkvinnene ville betydd klasseforræderi.

Arbeiderkvinnenes krav var krav som angikk hele arbeiderklassen. Det var krav om kortere arbeidstid, heving av lønna, vern av kvinnene i industrien og forbud mot barnearbeid.

Den proletære kvinnebevegelsen var en del av arbeidernes klasseorganisering, og tidlig viste arbeiderkvinnene at de var en sterk del av

denne organisasjonen.

FYRSTIKKARBEIDER- SKENES STREIK

I 1889 gikk 445 kvinnelige arbeidere ved Bryn og Grønvold fyrstikkfabrikker til streik. Deres arbeidstid var fra 12 til 14 timer i døgnet, og lønna var fra fire til fem kroner uka, dessuten var arbeidet deres meget helsefarlig. Kravene de stilte til forbedringer var små, men streiken viste en enorm styrke hos arbeiderkvinnene, og for hele arbeiderklassen betydde det et gjennombrudd når det gjaldt støtte og solidaritet fra store deler av det norske folk.

Vi ser at spørsmålet om hvilke krav kvinnene stilte

Fra fyrstikkarbeiderstreiken.

kvinne- videre

dengang, i stor grad var avhengig av hvilken klasse de tilhørte.

TO VEIER Å GÅ OGSÅ I DAG

Mye har forandret seg siden den gang, også kvinnekampen, men ett står fast: så lenge det finnes klasser i Norge vil kvinnekampen være en del av klassekampen. Og også i dag står to linjer opp mot hverandre.

Den feministiske linja bærer i seg den samme politiken som borgerskapets kvinnebevegelse gjorde fra start av. Feministenes mål er å bli »likestillet» med mannen på alle områder. De snakker stort sett ikke om klasser, men mener alle kvinner står i samme situasjon, fordi alle er undertrykt av mannen. De følger en individualistisk linje; de snakker om de enkelte kvinners »frigjøring». Arbeiderkvinnes kollektive kampform er dem fremmed.

På den andre sida har vi den proletære kvinnekampen, som skal videreføre arbeiderkvinnes beste erfaringer. Deres kampform er kollektiv og ikke individuell.

Vi mener Kvinnefronten i stor grad har klart denne oppgaven. Kvinnefronten har ikke latt seg avspore til å tro at mannen er den som har skylda for at kvinnen blir undertrykt i dag.

Men den reaksjonære kvinneideologien som monopolkapitalen har spredd for å holde kvinnene nede, stikker dypt i mange menn. Derfor er det viktig å ta kamp med gutter og menn på arbeidsplassen, på skolen og i hjemmet.

Det reaksjonære i feminismen ligger i at den tilslører klasseforholdene gjennom bare å konsentrere seg om forholdet mellom kvinnen og mannen, og at den slik tar sikte på å splitte opp arbeiderklassen med denne oppdiktete »hovedmotsigelsen».

8.MARS

8. mars er kvinnes internasjonale kampdag. Det har den vært siden 1910, da en internasjonal kvinnekongress stiftet den til minne om en av de første store kvinnekongresser vi kjenner til. Det var i mars 1857, at belysningsarbeiderne i New York protesterte mot lang arbeidstid og dårlig betaling.

I de siste åra har vi sett at oppslutninga om 8. mars stadig blir større. Denne dagen har jenter og kvinner landet rundt gått i demonstrasjonstog med sine krav.

De har krevd selvbestemt abort, rett til utdanning og arbeid og flere daghjemsplasser. 8. mars er også en dag vi skal vise vår støtte til kjempende kvinner i hele verden.

FN har slått fast at 1975

skal bli »Kvinneåret». At dette skjedde er ikke så rart. Kvinnene rundt om i hele verden er i ferd med å reise seg. Vi tror ikke dette året vil gi kvinnene noen forbedringer, hvis ikke vi jobber aktivt for det selv. Men når året først er kommet, skal vi bruke det på en måte som tjener oss. Derfor skal vi bruke 8. mars i år til å vise at denne dagen er en kampdag og ingen festdag – og spesielt ingen festdag for de som utbytter oss. Og kravene våre skal vi kjempe for til de blir innfridd.

De som har innstiftet »Kvinneåret» håper nok at vi skal »rase ut» i år og vil avspore kampen. Dette håpet skal vi gjøre til skamme.

Fram for en 8. mars som markerer folkets kvinners egen kamp.

Til skrekk og advarsel: En typisk feministisk parole.

Telefonsentralmon

KAMP MOT

RASERING

AV FAGOPP-

LÆRINGA!

Gratulerer med seier'n, Morten! Det gikk jo bra?

Ja, en kan jo ikke akkurat klage. Vi fikk gjennom mesteparten av det vi hadde gått inn for, eget lønssystem, faget vårt under lærlingeloven, ekstra luftepause ved underjordisk arbeid osv. Det vi ikke er 100 % fornøyd med er at vi ikke fikk så mye etterbetaling som vi ville ha, og at lønna vår ennå ikke har kommet opp på det samme nivået som de andre installasjonsfagene som det er naturlig å sammenligne oss med. Men vi får etterbetalinga i en pott i tillegg til det ordinære lønns-tillegget.

Så stemninga er fortsatt stor?

Det var nesten uvant å komme tilbake til jobben igjen, etter det lange fraværet! Jo da, stemninga er stor hos alle, det er ikke hver dag man har anledning til å feire seieren over en så sterk fiende som ITT. Det er moro å tenke på at 250 telefonsentralmontører klarte å sette på plass Standard og ITT, LO-toppen, AP-regjeringa og hele rukket. Men, nå skal vi ikke stjele all æra sjøl, uten all den stotta vi fikk rundt omkring i landet hadde det vært umulig. Jeg vil forresten benytte anledningen til å takke Rød Ungdom og hele ml-bevegelsen for den konsekvente og store stotta dere har gitt oss. Den skal dere ha all ære av. Til gjengjeld skal jeg love dere at foreninga vår ikke vil la seg pille på nesa lenger. Vi veit at det nytter å kjempe, og vi veit også at vi har masser av venner rundt om i landet som ikke vil svikte i en skjerpa situasjon.

Hvorfor har du engasjert deg så veldig i akkurat spørsmålet om å få telefonsentralmontorfaget inn under lærlingeloven?

Jeg begynte her på lærlingskolen på Standard sammen med 3 andre like etter at jeg var ferdig med ungdomsskolen. Det er 4 års læretid for å bli telefonsentralmontør, så vi trodde at den utdannelsen vi tok ville være likeverdig med svakstrømslinja på

Telefonsentralmontørstreiken er nå slutt, etter 15 ukers heltemodig kamp. Etter å ha trosset en tvungen voldgiftsdom, (dette er første gang streikende arbeidere har gjort siden 1928) fikk arbeiderne gjennom flere viktige krav

Et av de viktigste innfridde krava var spørsmålet om å få lovbeskyttet faget. Dette er aktuelt for mange lærlinger og yrkesskoleelever i landet, etter statens forsøk på å rasere faga gjennom det skandaløse »Schönbergutvalget».

Røde Garde har tatt en prat med Morten Wivart, tillitsmann for Telefonsentralmontørlærlingene, sitter i YLIs lærlingeutvalg, og var medlem av PR-komiteen under streika.

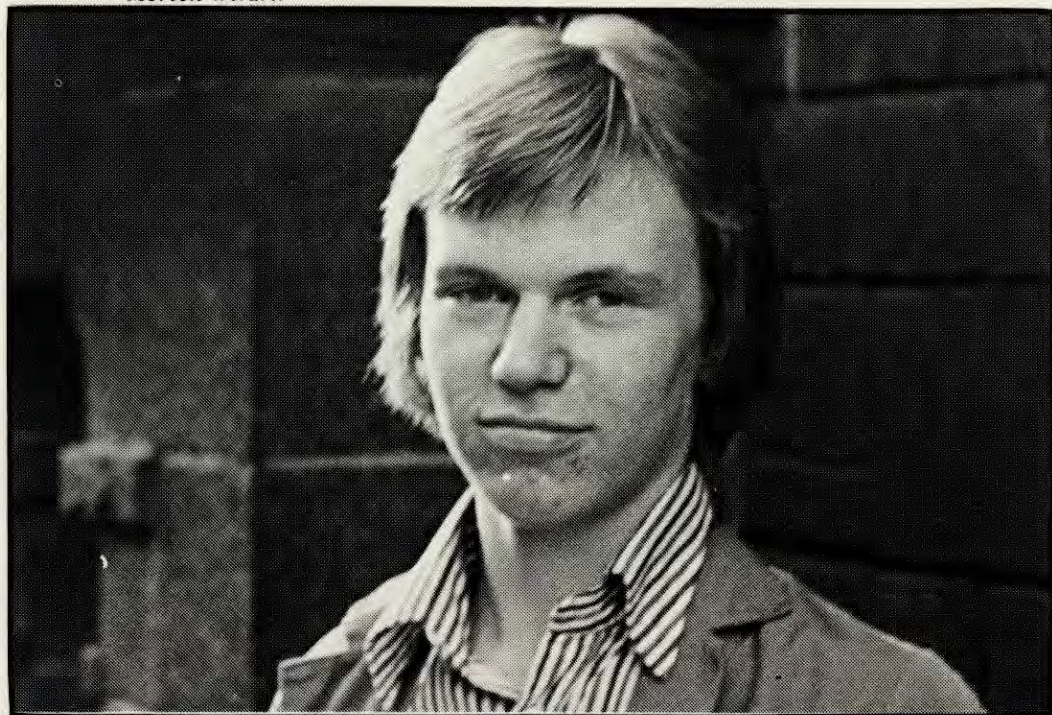
Forene viser veg:

Morten Wivart.

Yrkesskolen. Jeg blei helt for-
tvila da jeg fikk høre at dette
ikke var tilfelle, da jeg skjønte
at jeg ikke ville komme til å
bli fagarbeider i det hele tatt.
Prøvde å få tatt lærlingesko-
len på Yrkesskolen, men det
var umulig.

**Hvordan reagerte du på
dette?**

I begynnelsen fløy jeg
rundt som ei huggærn høne
for å få greie på hvorfor det
skulle være et så urettferdig
system. Spurte og grov på
bedriften, og fikk til slutt
høre at dette var en sak fore-
ninga hadde kjempa for å få
retta på i 18 år uten resultat.
Det var på denne tida at de
andre læregutta valgte meg til
tillitsmann, fordi jeg var den
som tok initiativet for å prøve
å få gjort noe. Ja, mora mi
ringte til og med til Kirke- og
Undervisningsdepartementet
for å høre om de kunne gjøre
noe for å få faget vårt skulle
lovbeskyttes, men de virket
totalt uinteressert og uvillige
til å gjøre noe.

**Hvorfor nekta bedriften å
godkjenne dere som fag-
arbeidere, tror du?**

For det første så trenger de

ikke betale oss så mye i lønn
som hvis vi hadde hatt status
som fagarbeidere. De kan
også skalte og valte med oss
mer som de vil når vi ikke har
fagbeskyttelse. Det er mye
lettere for dem å kreve at vi
skal gjøre arbeid som vi egent-
lig ikke har noe med. De vil
forsøke å splitte opp faget i
små meningsløse og stres-
sende enkeltoperasjoner. Dette
gjør de for å svekke vår
faglige stolthet og solidaritet,
og fordi kapitalistene i dagens
Norge i stadig større grad
trenger arbeidere som kan
»bytte beite» raskt, framfor
folk som kan et fag skikkelig.

**Hva gjorde at du tok kon-
takt med YLI?**

Det var nærmest helt til-
feldig. For å kunne fungere
bedre som tillitsmann meldte
jeg meg på et kurs som LO
arrangerte på Sørmarka. En
av de andre deltakerne spurte
om jeg kunne tenke meg å bli
aktiv med i YLI. Da vi kom
hjem til Oslo tok han kontakt
med ledende YLI-folk, de
satte seg i forbindelse med
meg, og jeg meldte meg inn.

**Men det var streikevåpenet
som satte fart i saken?**

Ja, det var faktisk det
eneste som kunne få be-
driften til å ta krava våre
alvorlig. Da tro vi til og reiste
alle krava vi i lengre tid hadde

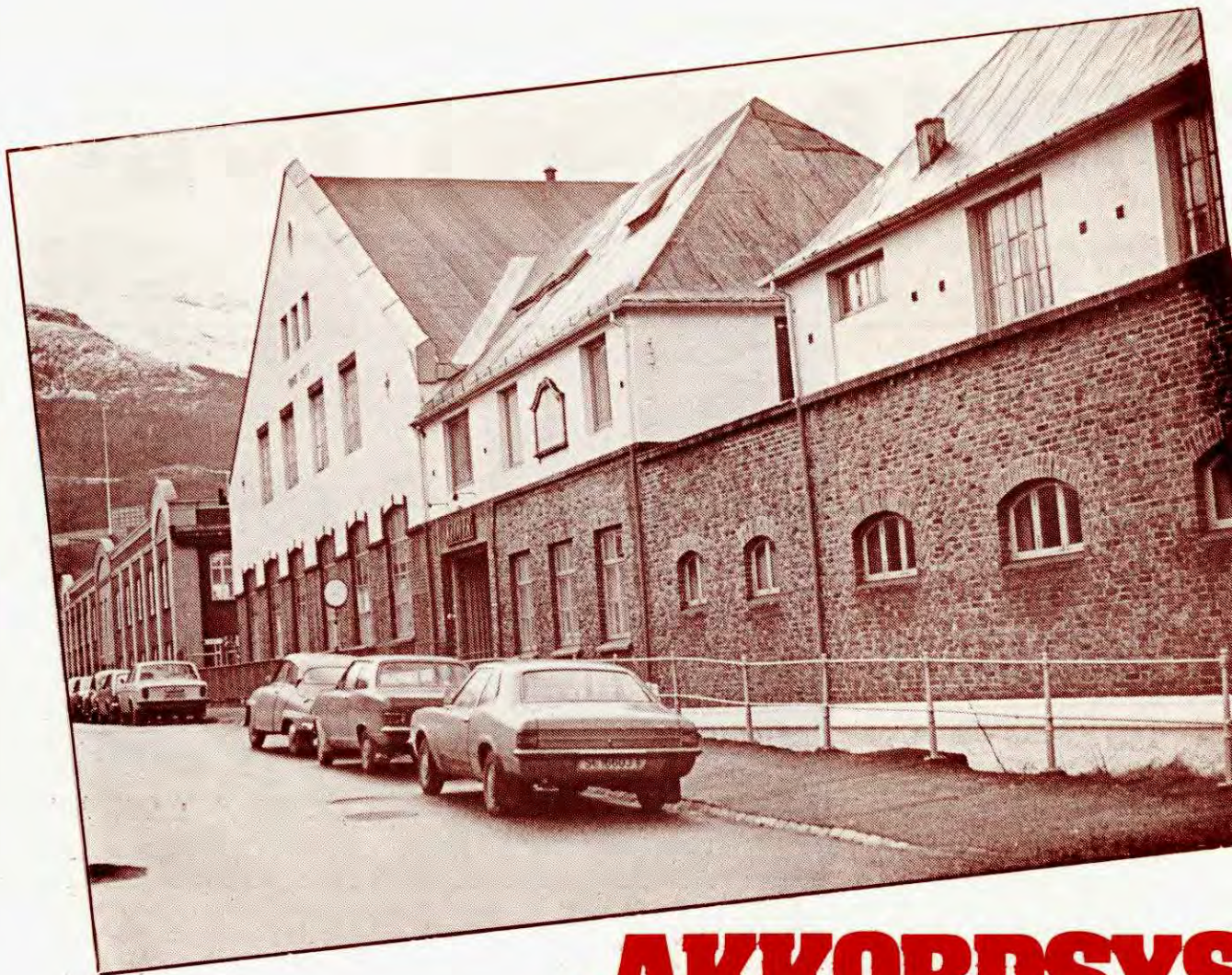
vært opptatt av. Det viktigste
vi lærte av streika er faktisk:
Det nytter å kjempe. Det er
faktisk ikke noe annet som
nytter. Så lenge vi bare sitter
på baken og klager, eller ber
bedriften og regjeringa pent
om de ikke vil høre på oss, får
vi ingenting. Nei, vi måtte
streike oss gjennom to lock-
outtrusler og tvungen voldgift
for å få seieren. Jeg tror
derfor den viktigste oppfor-
dringa vi som har vært ute i
streik kan komme med til alle
andre som leser dette, er: Det
nytter å kjempe – Bruk strei-
kevåpenet!

Andre viktige lærdommer?

Vi lærte en masse om »ar-
beider»partiets svik mot ar-
beiderklassen, om solidaritet,
om hvem som er våre venner
og hvem som er våre fiender.
Men det er en ting jeg spesielt
vil trekke fram, nemlig viktig-
heten av å stå sammen. Det
var den sterke enheten blant
oss som streika, og den mas-
sive støtta som vi fikk fra hele
landet som gjorde at vi vant.
Til andre læringer og yrkes-
skoleelever vil jeg derfor si:
Organiser dere i LO, og bygg
læringlegrupper på arbeids-
plassene deres. Og, slutt opp
om YLI og gjør den til et
effektivt kampvåpen for ung-
dommen, avslutter Morten
Wivart.

Fra streikestøttearbeidet.

«AKKORDSYS SPILLEROM FOR SYERSKEN

RØDE GARDE har vært i Bergen og snakka med tre jenter som er med i Kvinnefronten og jobber på Kløver konfeksjon. Eli, Gro og Hanne (forkvinne i kvinnefronten i Bergen) forteller her om arbeidet sitt og om kvinnefronten på jobben.

Hanne, 27 år gammel: Jeg syr sidesøm på bukser, og må sy 500 bukser på 8 timer for å komme på 18 kr. timen. Skulle jeg gjort det, ville jeg vært fullstendig utslitt og fått yrkesskade etter kort tid. Det meste jeg har klart er 484 bukser, vanligvis ligger jeg på ca 370. Det gir ei lønn på 13-14 kroner timen.

Fabriksjefen her sa en gang at akkordsystemet rommer spillerom for syerskenes medodiske fantasi, men virkeligheten er ganske annerledes. Arbeidet er beinhardt og vi går på akkord etter MTM-systemet. Da jeg ble opplært her fant jeg ut en bevegelse ved maskinen som passet meg, men ikke MTM-systemet, så den fikk jeg ikke lov til å bruke.

Mens du sitter og syr er det en kniv på maskinen som kutter stoffet. Det betyr mye støv i ansiktet, du er helt blå etter en arbeidsdag og går å puster og tygger Ola-bukser i lang tid etterpå.

Vi får altså buksene i pakker, pakker dem ut, syr ytter-søm eller innersøm, pakker buksene ned igjen. Dette gjør du altså på akkord nesten 400 ganger hver dag. Det skal gjøres fort, men samtidig riktig. Det er folk som kontrollerer arbeidet hele tida og det er kjeft å få om du gjør feil. Eli, 21 år gammel: Jeg syr barnebukser, baksøm glidelås og punkting. Jeg syr ikke på akkord hele tida fordi avdelingen er så liten at vi må gjøre mange operasjoner hver.

Baksømmen er tung og an-

strengende, hvis det hadde vært tunge voksenbukser er det tvisomt om jeg hadde holdt ut. Dette gjør at du får problemer med ryggen. Ei på avdelinga vår gikk til bedriftslegen og klaga over stiv rygg. Men søsteren hos bedriftslegen mente at det var ikke noe å klage over, det var bare lumbago, noe som »gikk» for tida.

Vi har ikke gratis arbeidstøy, men får i stedet beskjed om å bruke pressluft for å rense tøyet. Dette er forbudt og farlig. Vi får heller ikke smusstillegg. Gjennomsnittslønna mi er på 17-18 kr. timen.

Vi har rett på 3 minutter fri pr. time. Det vil si at vi taper penger pga. akkordsystemet på å ha nødvendige pauser, og mange tar seg ikke råd til å ta disse pausene. I tillegg har vi 15 minutter frokostpause og ei middagspause på 20 minutter. Da må vi sitte ved maskinen til klokka ringer, så opp i kantina og stå i kø,

klokka ringer 3 min. før pausa er slutt og så sitte klar ved maskinen når signalet går igjen. Det er en rasjonaliseringseksperter her som har funnet ut dette systemet. Vi må jobbe til 16.05 fordi vi har fått utvida middagspausen til 20 min.

I dag har vi fått beskjed om at avdelinga skal nedlegges pga. dårlig salg. Det betyr antakelig at vi blir overflytta til andre avdelinger og lært opp til nye funksjoner. Det er mulig at vi taper penger på dette, og det er dumt fordi vi var godt sammensveisa på vår avdeling, vi var få og begynte omtrent samtidig.

Når det gjelder skader på bedriften er det mest indre skader som muskelstrekk, stiv rygg osv. Men for en stund siden var det også ei som fikk håret i maskineriet som ligger åpent. Hun fikk skader i hodet og var borte noen dager.

Gro, 17 år gammel: Jeg har vært et halvt år på tilskjære-

Fra v: Eli, Gro og Hanne.

TEMET GIR ES METODISKE FANTASI»

riet, men er nå overflytta til kontroll og presse.

På tilskjæreriet drev vi med »opplegging» dvs. at vi drar ut stoffet fra rullen, glatter ut, kapper, og så det samme om igjen. Det er rutinearbeid, men vi har kjempa bort ak-

korden så det blir ikke det samme presset på tempoet. Når det ikke er akkord bruker de alle slags metoder for å få folk til å jobbe hardere. I dag var det ei som fikk 20 øre i tillegg fordi hun var så flink. Dette »trynetillegget» splitter

opp folk, og brukes som et middel til å presse folk hardere. Vi tapte økonomisk på å gå bort fra akkorden, men jeg synes dette systemet er bedre likevel. Nå ligger jeg på ca. 12 kr. timen, jeg begynte på 8 kr. fordi jeg ikke har fylt 18 ennå.

I presseriet presser vi de ferdigsydde klærne på dokker. Det er 5 dokker tett ved hverandre, så det blir veldig varmt, og arbeidet er hardt. Så ble jeg flytta over på kontrollen. Der klipper vi tråder og ser etter at alt er i orden, pluss merker hvor knappene skal syn på. Akkorden vår på kontroll av fløyelsjakk er kr. 3,95 for 10 stk., det er alt for lite. Det var tre som jobba med dette, og ingen klarte akkorden. I dag nekta vi å gjøre noe med fløyelsjakkene i det hele tatt før vi fikk løfte om høyere akkord, og det klarte vi.

Kan dere fortelle litt om de kampene dere har hatt her på bedriften?

— Under momsdemonstrasjonen i fjor streika ca 90 % av de ansatte her på jobben, og nesten alle gikk i toget. Da skulle forresten sjefene ha navnene på de som skulle gå i toget »for at de kunne planlegge produksjonen».

Fagforeninga her er typisk høyresosialdemokratisk, dvs. AP-dominert. Under EEC-kampen f.eks. ble det holdt ett møte her med en JA-mann fra forbundet. Det ble nekta å holde et møte med en motstander som innleder, fordi »det første møtet var arrangert med folk fra LO». Formannen i forbundet vårt Finn Nilsen, var ledende JA-mann i EEC-kampen og var også medlem av Skånland-utvalget som gikk inn for å undergrave forhandlingsretten og opprette et statlig inntektsråd. Han var også tilstede på det møte som avviste å slå sammen tekstil og bekledning. Da ble det gitt ut en stensil til alle medlemmene som kort

Fakta om A/S Kløverhuset:

Ca. 350 ansatte — største konfeksjonsfabrikk i landet

300 i produksjonen — 50 funksjonærer
gjennomsnittsalder på de ansatte i prod.: ca. 20 år
gjennomsnittlig arbeidstid i konfeksjonsindustrien i Norge: 8 år.

Gjennomtrekk: ca. 125 ansettes hvert år, likevel går total arbeidsstokk ned.

Flesteparten av de ansatte i produksjonen er kvinner.

Lønssystem: akkord på de fleste avdelinger. Grunnlønn 11,91.

Akkordlønn 13,98 minimum

Eierforhold: A/S Kløverhuset eies av A/S Concentra, med bl.a. Bergensfamiliene Sundt og von Erpecom i styret.

Direktør: Kåre Framholdt.

SVU splitter solidaritetsarbeidet

Vi har tidligere omtalt innsamlingsaksjonen «en skole til Vietnam» eller Van Troi-aksjonen her i Røde Garde, og klargjort hvorfor Rød Ungdom ikke deltar i denne aksjonen. Da aksjonen kommer i gang seinere enn planlagt skal vi ta det opp igjen kort: – Rød Ungdom blir beskyldt for splittelse fordi vi ikke vil delta i denne aksjonen. Da må vi bare slå fast hva som hele tida har vært solidaritetsbevegelsen i Norge sin politikk for innsamlinger hele tida, som vi støtter og som også f.eks. SFU støtta for: 1. Innsamlingene har vært arrangert av solidaritetsbevegelsen i Norge. 2. Pengene har gått direkte til PRR. 3. Pengene har blitt gitt til PRR vilkårsløst, dvs. at PRR sjøl bestemmer hva de vil bruke pengene til. Dette

har vært solidaritetsbevegelsen sin politikk, den er vi enig i og den står vi på. Van Troi-innsamlinga bryter med denne politikken på viktige områder.

Van Troi-aksjonen er organisert av en internasjonal Sovjet-eid organisasjon som kalles VDU. (Verdens Demokratiske Ungdom) Organisasjonen er fullstendig Sovjet-styrt, og har hovedsete i Bulgaria. Ungdomsorganisasjoner i Øst-Europa er med, pluss ungdomsforbundene til de revisjonistiske partiene i de kapitalistiske landa. Sovjet-revisjonistene prøver å slå politisk mynt på denne innsamlinga til Vietnam, derfor ønsker ikke vi å være med. Vi står på den linja som alltid har vært solidaritetsbevegelsens linje i Norge: Inn-

samling av penger som går direkte til PRR, og som PRR kan plassere der de mener de trenger dem best. KU har tidligere arrangert innsamlinger gjennom SVDU, men de har aldri før fått noen oppslutning fra solidaritetsbevegelsen i Norge. Det er helt klart at denne innsamlinga er et forsøk på å splitte Vietnam-opinionen i Norge.

Van Troi-aksjonen er gjennom at den er tilslutta VDU også en direkte støtte i Sovjets utenrikspolitikk.

På denne bakgrunnen vil Rød Ungdom ikke delta i denne innsamlinga, men fortsette å støtte Solkom og kjempe for enhet i solidaritetsbevegelsen i Norge.

De som står bak innsamlinga prøver å gjøre det til

et politisk poeng at «PRR sjøl har gått inn for og foreslått dette prosjektet». Hvis en henvender seg til PRR og forteller at en vil samle inn penger til et prosjekt i Vietnam, så er sjølsagt PRR glade for det, og de setter i gang arbeid med å finne et prosjekt. Det har vi bl.a. sett når vi har stilt forslag til Operasjon Dagsverk-innsamling til Vietnam. PRR er sjølsagt glade for all den støtta de får. Men det endrer ikke på det faktum at å kjøre en innsamling gjennom VDU i Norge, er et splittelses forsøk som Sovjet-revisjonistene står bak, Rød Ungdom vil ikke være med på dette, og spesielt ikke når revisjonistene bruker innsamlinga til å slå politisk mynt på den.

fortalte at det å slå sammen avdelingene ga bare fordeler, ingen ulemper. Da ville vi få råd til å ansette 2 faste tillitsmenn som ville yte bedre «service».

Det er typisk at de ser på fagforeninga som en service-organisasjon der en kan komme å spørre, å få ordna forsikringer.

Dessuten mente de at storavdelinger var bare bra. De står for den typen som hevder at «det er ikke så lett for den lille mann i dag, nå trenger arbeiderne folk som vet noe»-stilen, altså LO som en service-organisasjon. På møtet sto Finn Nilsen og veivet med armene og holdt en flammende tale i typisk tale-«kurs i taleteknikk»-stilen. Da det kom innlegg fra salen om at en sammenslåing bl. a. ville fordyre kontingenten, svarte han at vi må grave dypt i lommene og «se stort på det». Ledelsens forslag ble nedstemt med 38 mot 8 stemmer.

– Vi har også hatt kamper lokalt, bl.a. på en del akkord-satser. F.eks. hadde vi en aksjon for å få satt opp akkordene på innersøm på buksene med 10 % fordi det tok mye

lengre tid å sy denne sømmen. Da vi gikk til utviklingsingeniøren (!) ble vi bare møtt med hets om at vi var late trenere som dreiv med nedbrytende SUFepolitikk osv., Folkebevegelsen mot innersøm, ha-ha og den typen svar. Men vi sto hardt på vårt, så vi fikk tilslutt 10 % tillegg. Men de ville at vi bare skulle ha det en mnd. slik at vi skulle «glemme» at vi tapte penger på denne arbeidsoperasjonen. Vi nektet å sy hvis de satte den ned igjen. Da de risikerte å miste 3 syersker på denne måten ble det til at vi fikk beholde akkorden.

– Dere jobber i et såkalt «lavtlønnsyrke» og et kvinneyrke. Hva har dere gjort for å reise kvinnes krav på bedriften?

– Vi har starta en kvinnefrontgruppe som har drevet mye med disse sakene. Vi har hatt noen problemer med ledelsen i foreninga, de har bl.a. nektet oss å holde åpent møte, men det går framover.

I begynnelsen av desember delte vi ut en løpeseddel der vi tok opp krav som at vi ville ha fast timelønn og gikk hardt mot akkordsystemet, vi tok opp spørsmålet om lav-

lønnsyrker og kvinneyrker, vi gikk inn for å opprette en egen klubb på bedriften for det har vi ikke og vi oppfordra folk til å bli med i kvinnefronten. Etter dette var det snakk om at vi som hadde delt den ut skulle få sparken, men i så tilfelle skulle hele gjengen gå, for det var stor enighet om det som sto i løpeseddelen. Nå har vi starta en underskriftskampanje for egen klubb, og det er stor oppslutning sjøl om kontingenten antakelig vil gå opp

litt. Dette viser at sosialdemokratenes prat om at folk er uinteresserte og ikke villige til å gjøre noe, er tull. Vi trenger en klubb nettopp for å føre kamp for våre krav, og det slutter folk opp om.

Det nytter å aktivisere folk, ikke minst pga. den typen arbeid vi har. Kamplinja styrkes på grunnplanen, men vi har harde byråkrater i forbundet og sterke fiender å sloss mot, sier de tre kvinnefronterne til slutt.

unge høyre-kupp mot soldatene

»Et nytt år ebber ut. For Unge Høyres soldatarbeide har det vært et godt år. Vi begynte nærmest på bar bakke – og i dag har vi et godt utbygget kontaktnett i leirene . . .» Slik begynner UHs interne soldatbulletin for desember i fjor. Og ikke før de har slått fast at de har utbygd sin organisasjon i leirene fortsetter de: »Vårt vernepliktsprogram skal revurderes og ajourføres til våren, vi skal bekjempe Regjeringens forslag om politiske lag i leirene . . .».

Og seinere: »Hvordan er så stortingsmelding 73? Er den uakseptabel, begrenser den soldatenes rettigheter? I det store og det hele mener UH den ikke er uakseptabel.»

16. desember i fjor foretok de reaksjonære et kupp i landsutvalget for tillitsmenn. Landsutvalget skal representere landskonferansen som vedtok følgende: Nei til stortingsmelding 73 (Om tillitsmannsordninga) og for gjennomføring av stortingsmelding 74 (Om politisk virksomhet i forsvaret). Unge Høyre behersker det nye sekretariatet, og i det interne skrevet går det fram at dette sekretariatet i begge disse sakene har inntatt det stikk motsatte standpunkt av det de er valgt på! Dette er et skoleeksempel på UHs taktikk i interessekampen: Si en ting å gjøre det motsatte.

Og ikke nok med det: Når det reises en aksjon for å kaste dette sekretariatet, kjører Aftenposten og VG ut

før aksjonen er satt i gang, at dette er en rein »Rød Ungdom-aksjon» for å prøve å hindre at soldatene får en ledelse som svarer til og kjemper for at deres krav skal gjennomføres!

Dette råtne dobbeltspillet til UH skal det bli slutt på. Flere tidligere tillitsmenn i landsutvalget, allmannamøtet for soldatene i garden og andre har krevd at sekretariatet må gå. En løpeseddel som er spredd blant soldatene oppfordrer til følgende: 1: Gjør som gardistene – si klart og tydelig fra hva vi mener om kuppemakerne og deres arbeidsmetoder. 2: Stol på egen kamp og innsats mot stortingsmelding 73.

Støtt soldataksjonen! Nei til UHs kuppmetoder!

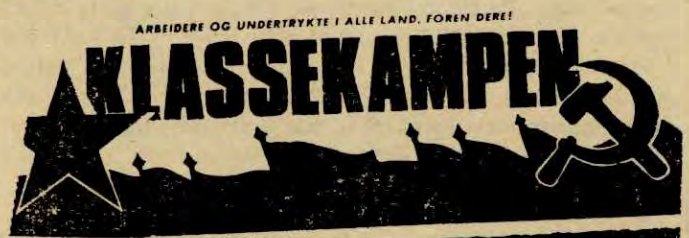
Kolbjørn
HARBU:

NKPs faglige sekretær

AKPs SPILL

Også denne gang spilte AKP sitt eget spill. Streiken ble utnyttet til angrep på SV. Det er ikke nødvendig å ofre mange ord på den saken. AKPs politiske praksis går i alle saker ut på å splitte arbeiderklassen. Om de sewv forstår at de går monopolkapitalismens ærend vet jeg ikke. Men at arbeidsfolk forstår det er jeg sikker på. For SV må det nå være helt klart at ethvert samarbeid med AKP og deres såkalte streikestøttekomiteer må avvises.

Etter at en SV'er har anmeldt avisa »Klassekampen» fordi den har laget en plakate der det står »Norges eneste kommunistiske avis», er vi i gang igjen med debatten om hvem som med rette bærer navnet kommunister i Norge. SV:eren som står bak anmeldelsen foretrekker å spørre forbrukerbudsmannen. Vi kan heller tenke oss å se i avisene på hvordan de stiller seg til arbeidsfolks kamp. Eller hva synes dere om Frihetens kommentar (til venstre) sammenliknet med intervjuet med en av de streikende i »Klassekampen»

abonner nå !

norges eneste
kommunistiske avis

Klassekampen, boks 2046, Grünerløkka, OSLO 5

– Vi har ofte understreket den svære støtten vi har fått, fra grunnplanet i fagbevegelsen, fra studenter, elever osv. Jeg vil her også framheve den aktive støtten fra AKP (m–l). Det har vært en real støtte, på våre vilkår. Sjøl om restene av Mcharty-tida sitter igjen også blant endel arbeidsfolk, tror jeg den er utviska blant de fleste av oss. Sjøl om folk er uenige, har de et mer åpent syn på kommunistene etter dette. Når pamper i fagbevegelsen har brukt dette mot oss, har det vært en måte å forsvare sin egen passivitet på. I denne forbindelse vil jeg framheve at

denne streiken har vist at å opprette streikestøttekomiteer er riktig. For sjøl om vi fikk mye god støtte, særlig fra avdelinger og klubber som sjøl har kamp-erfaring, bidro den sabotasjen tillitsmenn på mellomplanet i fagbevegelsen sto for, også til å svekke støttearbeidet på grunnplanet. I denne situasjonen var streikestøttekomiteene, sammensatt av kamp-innstilte faglige tillitsmenn og folk fra andre grupper arbeidsfolk, av uvurderlig betydning, sier Bjørn Tørhaug til slutt.

Kvinnebevegelsen i Norge har i den siste tida gått enormt framover. Denne framgangen skyldes mange forskjellige ting, men noe av det som har hatt betydning er kvinnekulturen. Det av denne kulturen som er mest kjent er vel den svenske plata »Songer om kvinner», men også her i landet holder vi på å komme etter. De fleste kjenner vel til Nasjonalteaterets stykke om Jenteloven, som er kommet på plate nylig, og det har vokst fram flere visegrupper som består av jenter. I Bergen holder Kjerringrokk til, og i Oslo distriktet er det vel Amtmandens døtre som er mest kjent. R.G. har prata med to av de som spiller i Amtmandens døtre, Nina Baden-Dyck og Kjersti Matisen.

RG: Hvordan oppstod egentlig tanken om å danne ei kvinnegruppe?

Nina: Det hele begynte på årsmøtet i kvinnefronten i Oslo. Noen av oss fant ut at vi ville lage noe kultur, og etter tre timers øving var grunnlaget for Amtmandens Døtre lagt.

R.G: Hvor mange er dere egentlig, og hva gjør dere når dere ikke spiller?

Kjersti: Vi er 7 stykker, og vi driver med forskjellige ting. En er sveiser, to studerer, en jobber i barnehage, et par stykker er i ungdomsklubb og juniorklubb, og en går på gymnaset.

Nina: Vi har også svært forskjellig musikalsk bakgrunn, den spenner fra klassisk via jazz til viser. Jeg tror det er en styrke at vi har erfaring fra

forskjellige mysikktyper, det gjør at vi ikke har så lett for å stivne i et spor.

Kjersti: Men det vi har felles, det er det at vi er utrolig lei av de tradisjonelle visene, som er dypt poetiske og tragiske og alt det der. Vi har vel ennå ikke funnet fram til en helt egen stil, men vi prøver å gjøre ting etter vårt eget hode.

Nina: Vi synes ikke at det er spesielt viktig, at det vi gjør er perfekt, spilegleden, det at vi synes det vi driver med er gøy, betyr veldig mye for oss.

Kjersti: Folk som har drevet med viser, er veldig ofte redde for å spille for andre, fordi de tror at de ikke er flinke nok. Vi mener at det er viktig at alle som kan synge eller klunke litt på en gitar, gjør det, uten å tenke på at alt

skal være perfekt.

RG: På hvilke steder er det dere bruker å spille?

Kjersti: Vi har spilt mye på kvinnefrontmøter, og vært en del ganger i Chateau Neuf. Men vi vil gjerne spille andre steder, hvor vi kan treffe kvinner som ikke er så bevisste. Men alt dette tar utrolig mye tid, så det er mulig at vi begynner med musikk på heltid fra høsten av, vi har ikke bestemt oss helt ennå, det kommer blant annet an på hvordan det går med plata vår som etter planen skal komme ut på kvinnedagen, den 8. mars.

Nina: Men hvis vi skal begynne å spille mer rundt omkring, må vi legge om reportaret vårt, slik at også folk som er ubevisste når det gjelder kvinnesak skjønner hva det hele dreier seg om.

Kjersti: Det har vi tenkt å gjøre ved å ta opp mer konkrete saker, slik som sjølbestemt abort, arbeidsforhold osv.

R.G: Er det egentlig behov for en egen kvinne-kultur?

Kjersti: Ja, det synes vi absolutt. Kvinnekulturen fungerer som en nødvendig motvekt mot den ideologiske

undertrykkinga av kvinner som en stadig vekk møter.

Kjersti: Det finnes en hel masse viser om kvinner, men nesten ingen som handler om problemene deres. Dessuten tror jeg musikken vår fungerer, som et grunnlag for diskusjoner osv. og at det derfor er en fin måte å få fram politikken vår på.

Nina: Ja, folk hører mer på musikk enn de leser, og da er det viktig at en ikke bare får høre platte »I love you»-låter, men også musikk med litt innhold. Et godt eksempel på at musikken vår fungerer har vi forresten fra Nylands verksted, hvor folk satt lenge utover kvelden og diskuterte kvinnesak etter at vi hadde spilt.

R.G: Dere deltok på kvinnefestivalen i København i sommer, hvordan var det?

Kjersti: Det var egentlig ganske ille. Festivalen levde på ingen måte opp til de parolene den stilte, og hadde vi visst hvordan det var, ville vi antagelig ikke dratt dit. Vi hadde følelsen av å fungere som et skalkesjul for en slags anti-mannsfeminisme, som vi overhode ikke støtter. Jenteloven fikk for eksempel ikke lov til å spille der, fordi det var gutter med i stykket. Festivalen var etter min

Vømmølåret er nå slutt, og Vømmøl spelemannslag holdt sin siste konsert før jul. Men den nye plata deres, Vøm-lingen, som kommer ut i disse dager, burde tilsi at Vømmøl ikke blir glemt med det første. Denne plata er minst like bra som den første, og jeg spår flere av visene lang levetid på norsktoppen.

For å begynne med det som er dårlig: De visene som tydeligvis er ment å være morsomme, som Førarkort og Rotistokken, holder ikke mål. Dessuten kan jeg styre meg for overdreven bruk av grise-hyl, motordur og fuglekvisper på plater. Men alt dette er underordna ting.

Første sida åpner med førarkort, deretter kommer historia om arbeidslaget hans Johannes Johansen, som er et skarpt oppgjør med den gamle historia om at det er arbeiderpartiet som har bygd opp Norge til det som det er i dag, og ikke folket.

Dessuten viser sporet det som kanskje er Vømmøls sterkeste side musikalsk, nemlig måten de bruker flerstemt sang på, særlig i refrengene. Neste vise tar som flere andre opp strukturrasjonaliseringa, her uttrykt ved sentralisering av slakteryrket. Så følger ei vise med tekst fra fiskermiljø, hvor mandolin-spillet skaper en helt fin stem-

ning. Nest siste vise er en slags snakke blues som viser hvordan en motorvei raserer et gårdsbruk. Side A slutter med en stillferdig bårsull, hvor en saksofon glir fint inn i melodien, og viser at Vømmøl behersker også andre instrumenter enn fele og lurk.

Side to åpner med et ganske kort stev, og fortsetter med historia om tømmerhoggeren Martin Sand. Så følger ei nokså ironisk vise som er en »hyllest til industri-samfunnet», Kjære Industri. Så følger nok ei vise om nedlegging av landsbygda, og »Du er kvinne» som handler om kvinnekamp. Det siste sporet på skiva, »Ittno

kjæm'ta seg sjøl», er kanskje den beste på hele skiva, og den trekker linjene lenger framover enn det som Vømmøl tidligere har gjort, fram til ei tid da det skal skje et skifte, og vi skal skape et samfunn ut fra det som Lenin, Marx og Mao sa.

Så hvis du kjenner noen som har fødselsdag i nærmeste framtid, og mot all formodning skulle ha noen penger til overs, er dette en helt brukbar presang. Og om du ikke skulle ha det, så får du nok antakelig høre plata likevel, for en trenger ikke være noen Anna Elisabet Westerlund for å spå at denne plata blir en gjenganger i radioen utover våren!

«Ittno kjæm'ta seg sjøl»

mening gjennomført feministisk, og bidrog bare til å gjennom ødelegge for kvinnebevegelsen.

R.G: I gruppa finnes det flere politiske syn. Hvordan går samarbeidet, og hva slags politisk plattform står dere på?
Nina: Samarbeidet har etter min mening gått veldig bra,

men det er klart at diskusjoner og planlegging er nødvendig for at gruppa skal fungere.

Kjersti: Vi er uenige i en del spørsmål, som om det skal være sosialisme i kvinnefronten, men de aller fleste mot-sigelsene lar seg løse gjennom diskusjoner. Når det gjelder

den politiske plattformen vi står på, er vi alle medlemmer av kvinnefronten, og vi mener at de viktigste kampsakene kvinnebevegelsen i dag står overfor, er sjøbestemt abort og rett til arbeid.

Sånn som det er, med Olje-»eventyret» og alt det fører med seg, vil en mengde små-

industri bli nedlagt, og det vil i første rekke gå ut over kvinnearbeidsplasser, spesielt innenfor trikotasjeindustrien. Det betyr ikke at vi mener at den ideologiske undertrykkinga ikke er viktig, men vi mener at det er rett til arbeid som er det viktigste i kvinnekampen akkurat nå.

ANERKJENN PRR!

Mens USA fortsetter og trappe opp sitt engasjement i Vietnam og sender 2. mill. dollar «hjelp» pr. dag til Thieu-regimet, trapper høyrekreftene i Norge opp sin løgnpropaganda om situasjonen i Vietnam. For ikke lenge siden vedtok Unge Høyre en uttalelse som fordømte de såkalte Nord-Vietnamesiske troppene i Sør, og den som følger med i Dagbladet vil ha lagt merke til førstesideoppslaget den 27. januar, på to årssdagen for undertegnelsen av Paris-avtalen. I et reint rasistisk oppslag fortalte de villig om den heltedige nordmannen som realiserte sine guttedrømmer ved å føre forsyningskip til juntaen i Kambodsja i kamp mot «bastardene» i Røde Khmer (frigjøringsstyrkene).

BAKGRUNNEN FOR DE SISTE MILITÆRE OPERASJONENE

Et eksempel: Provinsen Phoc Long. Nylig klarte FNL-

styrker å frigjøre provins-hovedstaden Phuoc Binh. Høyrefolka skriker opp om aggresjon og brudd på fredsavtalen, men hva er det som skjedde? Provinshovedstaden har i lengre tid vært base for Thieu-regimets bombetokter over frigjorte områder. Fra denne hovedstaden ble områdene rundt holdt i et nesten konstant artilleribombardement. Thieu hadde 20 000 soldater i byen. PRR måtte gripe inn og ta byen for å beskytte sivilbefolkningen rundt byen, frigjøringa hindrer Saigonhærens muligheter for fortsatt systematisk brudd på fredsavtalen.

THIEU MÅ GÅ

Fremdeles holder Thieu 200 000 politiske fanger samtidig som bruddene på fredsavtalen trappes opp. F.eks. angrep Saigonstyrker områdene i Mekongdeltaet for å røve risavlingene fra PRR-områdene. Den styrke PRR har møtt disse offensivene

med, viser klart hvor sterkt PRR står i folket.

Samtidig er det et sterkt voksende krav i Saigon-områdene at Thieu må gå. I en erklæring av 8. oktober krever PRR at Thieu må erstattes med en administrasjon som er villig til å overholde fredsavtalen. At Thieu vakler, viser også at han sparker folk lavere ned i administrasjonen under høylydt rop om korrupsjon og at de er til hinder for ytringsfriheten. Dette forsøket på å forvirre opinionen klarer allikevel ikke å hindre at kravet om at Thieu må gå vokser seg sterkere og sterkere.

NORGE MÅ ANERKJENNE PRR!

Den viktigste støtten vi kan gi frigjøringskampen nå, er å få igjennom norsk anerkjennelse av den provisoriske revolusjonære regjeringa i Sør-Vietnam (PRR). I en situasjon der amerikanske hangarskip ligger klare med atomvåpen innen rekkevidde av Vietnam, og de

systematiske bruddene på fredsavtalen trappes opp, er det viktig å vise hvilken side vi støtter i Vietnam. AP-regjeringa har hele tida prøvd å hale ut spørsmålet om anerkjennelse med at «tida ikke er moden», samtidig som de hyklersk deltar i banketter med Saigon-ambassadøren på hotel Bristol sammen med Willoch & Co. Til og med Sverige har nå brutt alle forbindelser med Saigon-regimet og anerkjent PRR, og det har også nesten hundre andre land gjort. AP-regjeringa driver en hyklersk uthaling av den anerkjennelsen som må komme. Men det presset som skal til for å klare det, må vi stå for. Derfor organiserer resolusjonskampanjer i fagforeninger og på skoler for kravene:

GI PRR-KONTORET I NORGE DIPLOMATISK STATUS!
BRYT ALLE FORBINDELSER MED SAIGON-REGIMETS REPRESENTANTER!

NEI TIL REGJERINGSTOG 1. MAI

Er det ikke litt tidlig å begynne å snakke om 1. mai allerede i februar? Nei, langt i fra. Skikkelige markeringer på arbeiderklassens kampdag krever langvarige forberedelser — ikke minst politisk. Erfaringene fra tidligere års arrangementer viser at utarbeiding av politikken og mobiliseringa må starte allerede nå, ikke minst for å få grundig behandling i tilsluttende organisasjoner.

Faglig 1. maifront ble stifta på et møte i Oslo i januar med tilslutning fra en rekke faglige tillitsmenn. Programmet for fronten viser klart at dette vil bli et tog som tar opp arbeiderklassens viktigste dagskrav og forener disse med kampen for sosialismen og mot supermaktene. Over hele Norge vil Faglig 1. maifront bli det RØDE toget.

Hvilken politikk skal vi kjempe for?

Det politiske grunnlaget pe-

ker ut tre hovedområder: For det første å markere klassekravene i Norge — mot klassefienden og AP-regjeringas arbeiderfiendlige politikk. For det andre: Kamp mot imperialismen og solidaritet med verdens kjempende folk. Programmet peker klart ut at det finnes to supermakter — USA og Sovjet — som er verdens folks hovedfiende. Et tog som ikke markerer seg mot begge supermaktene kan aldri bli noe rødt tog. For det tredje: Plattformen forener disse kravene med kampen for et sosialistisk Norge. Og ikke mindre viktig: Programmet slår fast at dette bare kan vinnes gjennom klassekamp og at denne kampen ikke kan vinnes gjennom Stortinget.

Ungdommens krav

Den delen av programmet som omhandler ungdommens krav tar spesielt opp arbeider-ungdommens situasjon og vi-

derefører de viktigste kampsakene som har blitt stilt den siste tida. Eksempler på dette er kampen for å forsvare faget, kampen mot arbeidsløshet og kampen for arbeidsplasser der ungdommen bor. Dette gjelder også lærlinger og ungdom under utdanning.

Kamp mot reaksjonen

Programmet slår fast at ungdommens kamp og interesseorganisasjoner trues av den reaksjonære oppmarsjen. Å styrke ungdommens kamp innebærer kamp mot reaksjonen.

Hva gjør SV?

Foreløpig er det uklart hva SV vil gjøre på 1. mai i år. I fjor var det SVs linje å gå til samarbeid med AP. Mye tyder på at dette vil bli SVs linje i år også. Ei slik linje har ingenting med klassekamp å gjøre. Å gå i tog sammen med representanter for AP-regje-

ringa er ingenting annet enn klassesamarbeid — uansett hvilke paroler arrangementene dekker seg bak. Vi skal prøve å oppnå enhet med SV lokalt, men det betyr ikke at vi skal gå inn i en periode med forhandlinger før vi setter i gang arbeidet. Nei,

Arbeidet må starte nå

Over hele landet vil det i tida framover bli oppretta Faglig 1. maifront-komiteer på skoler, arbeidsplasser og i boligdistriktene. De viktigste oppgavene til disse komiteene vil være å diskutere det politiske grunnlaget, utforme lokale paroler og å mobilisere. Ta kontakt med 1. maikomiteen på din plass, og finnes det ingen, så start arbeidet med å opprette komiteer sjøl. Fram for kraftige klassekampmarkeringer på 1. mai over hele landet! **NEI TIL REGJERINGSTOGENE!**

Fra en demonstrasjon i Saigon til støtte for kravet om at Thieu må gå.

KLIPP & KOMMENTAR

ARNE NYGÅRDSMOEN I ORIENTERING :

DÅRLIG FORSØK PÅ Å DEKKE OVER EGNE PROBLEMER !

I Orientering nr. 2 i år kommer det nye redaktøremnet Arne Nygårdsmoen med en merkelig oppsving. Han har intervjuet tre tidligere medlemmer av ML-bevegelsen som delvis har gått ut, delvis er ekskludert fra vår bevegelse, om ml-bevegelsens politikk og arbeid.

Gjennom en rekke grove løgner prøver Nygårdsmoen å framstille det som om ingenting skjer i Rød Ungdom, alle snakker bare om »de gode gamle dager», vi er blitt høyreopportunist, vakler og det er ikke måte på. Intervjuet er en oppvisning i hvordan SV nå tar folk som går ut eller blir kasta ut hos oss og knuger dem til sitt bryst.

– Intervjuet er fullt av løgner: Ett eksempel er at Arne Nygårdsmoen ikke er villig til å oppgi hvilken fransk »ml»-organisasjon det er som angivelig skal ha protestert til den danske regjeringa fordi de har satt ned bevilgningene til militæret.

– Påstandene om at der ikke skjer noe i ml-bevegelsen og at alle lengter tilbake til »gamledager» er det dårligste forsøket vi har sett på å dekke over egne problemer ved å angripe en annen organisasjon. SV og SVU i dag er fulle av indre problemer i forbindelse med forsøket på samling, den eksterne aktiviteten er så laber at det må være flaut, ta streikestøttearbeidet i høst som et eksempel. SV og SVU har sin fulle hyre med å ordne opp i indre motsigelser (og mindre blir vel ikke problemene ved å ta til seg all slags opportunistiser som ikke kan brukes i ml-bevegelsen.) Vi, derimot er mer enhetlige enn noensinne. Svakt, Nygårdsmoen!

– En av grunnene til at ML-bevegelsen holder seg sterk og vokser i styrke er at den renser seg for ubrukelige elementer. Disse har så en spesiell trang til å gå inn i SV. Hvis SV har som linje å knuge alle disse til sitt bryst, så velbekomme. Men vi tror ikke problemene blir mindre av det.

VÅG Å KJEMPE! VÅG Å VINNE !

Rød★Ungdom

Den nye studiesirkelen fra Rød Ungdom er nå ferdig. Den inneholder studieopplegg og litteratur til 6 studiemøter: Klasser og klassekamp, Arbeiderklassen og kampen for et revolusjonært parti, Imperialismen, Staten og revolusjonen, Proletariatets diktatur, Klassestandpunktet og oppsummering av sirkelen.

Det er lagt vekt på å bruke

litteratur fra de store marxistiske klassikerne og vi kan nevne at utdrag av det kommunistiske manifest, Lenins forelesning om staten, Mao Tsetungs »De tre mest leste» hører med i sirkelen.

Studiesirkelen koster kr. 20,- og kan bestilles fra Rød Ungdom, boks 610, sentrum Oslo eller fra forlaget Oktober.

RG's kryssord

Kryssord viste seg å være populært, vi fikk inn hele 21 løsninger. Vinner av forrige kryssord ble G. O. J. fra Bjørkmyr, som ønsker seg »De tjente på krigen» av Terje Valen. Premie denne gang er »Hakka og Geværet», fortellinger fra Albania, eller en annen bok fra forlaget Oktober. Løsningen må vi ha før 1. mars.

Vannrett:

- 1: Verdens folks hovedfiende
- 2: Myntenhet
- 11: Reaksjonær antikommunist i AP
- 12: Sosialistisk land
- 13: Plagget
- 14: Stor by
- 16: Ønsker
- 17: Del av Kina som UH sprer mye løgn om
- 18: Artikkel
- 19: Skal gjøres til en kamporganisasjon
- 20: Reaksjonær fredsprisvinner
- 21: Øyne
- 22: Tall, (bakvendt)
- 23: Stor revolusjonær

- 26: Reaksjonært parti som Høyre hadde valgamarbeid med i Bergen 1933
- 28: Dyr i Australia
- 30: Fugl
- 32: Dyr
- 33: Kjemper folkene i den 3. verden
- 39: Tresort
- 40: Sosialistisk land
- 41: »USA ut av . . . » er fremdeles en aktuell parole
- 42: Reaksjonær statssjef i Vietnam (tidligere)
- 43: Spionsentral i Sverige

LODDRETT:

- 1 :Viktig kampmiddel som tas mer og mer i bruk

11000 hittil

Det begynner så smått å dryppe inn penger til Røde Gardes økonomikampanje, noe som allerede har gjort det mulig for oss å sette i stand et kontor og forbedre distribusjonen, noe som både lesere og kommisjonærer vil se resultater av.

Vi har satt oss som mål å samle inn 25 000 kr. innen påske, foreløpig er vi kommet til ca. 11000. Nøyaktig oversikt med fylkesmålsettinger osv. kommer i neste RG. Følg dessuten med i KK-spalta på s. 6 i Klassekampen hver uke. Der vil vi følge innsamlinga nøye.

Hvordan samler en inn penger? Det finnes mange muligheter, alt fra å spørre folk du selger bladet til, loppemarked, lotteri, »amerikansk» auksjon osv. Send pengene så fort som mulig til: Røde Garde, Kampfondet, boks 610, sentrum, Oslo 1. Postgiro: 221 80 30

Rød Ungdom Sverige

Rød Ungdom i Sverige har avholdt sin 2. kongress. Foruten valg av nytt sentralstyre, behandlet kongressen sentralstyrets politiske rapport og en resolusjon og Rød Ungdoms skolepolitikk som de viktigste sakene.

Rød Ungdom i Sverige ble

stifta høsten 1973 og gir ut en avis som heter »Rødluvan». Kongressen vedtok også en hilsning til Rød Ungdom i Norge med ønske om å fortsette de nære forbindelsene våre to organisasjoner har hatt og har, og fortsette å lære av hverandres erfaringer.

Det er eit par bøker som merkar seg ut i bokflaumen siste hausten. Mellom dei er Edvard Hoem si bok »Kjærlighets Ferjeiser». Boka handlar kort fortalt om eit lite kystsamfunn, folka som bur der og livet deira.

Etter kvart som ein lærer

organisere seg for å stå i mot åtaka mot samfunnet deira.

Elles har Bjørn Nilsen laga ei diktsamling som er vel verd å merke seg. Samlinga heiter Veien fram går først tilbake.

Etter mi meining er det ei av dei beste og mest lærerike diktsamlingane som har kome

nye bøker

dei forskjellige personane å kjenne, dukkar det opp skyggar av noko som skjer bak dei, noko som angår dei, men som dei ikkje skikkeleg veit kva er. Boka syner, og særleg i siste kapitelet, korleis folk reagerer på avgjerder teke høgt over hovuda deira, og korleis dei starter med å

ut. Det som særmerker ho er Bjørn Nilsens sin dyktige måte å setje dei enkle og daglege situasjonane i eit skikkeleg perspektiv, han set det me kjenner i ein rett samheng slik at ein ikkje kan unngå å skjønne korleis samfunnet fungerer.

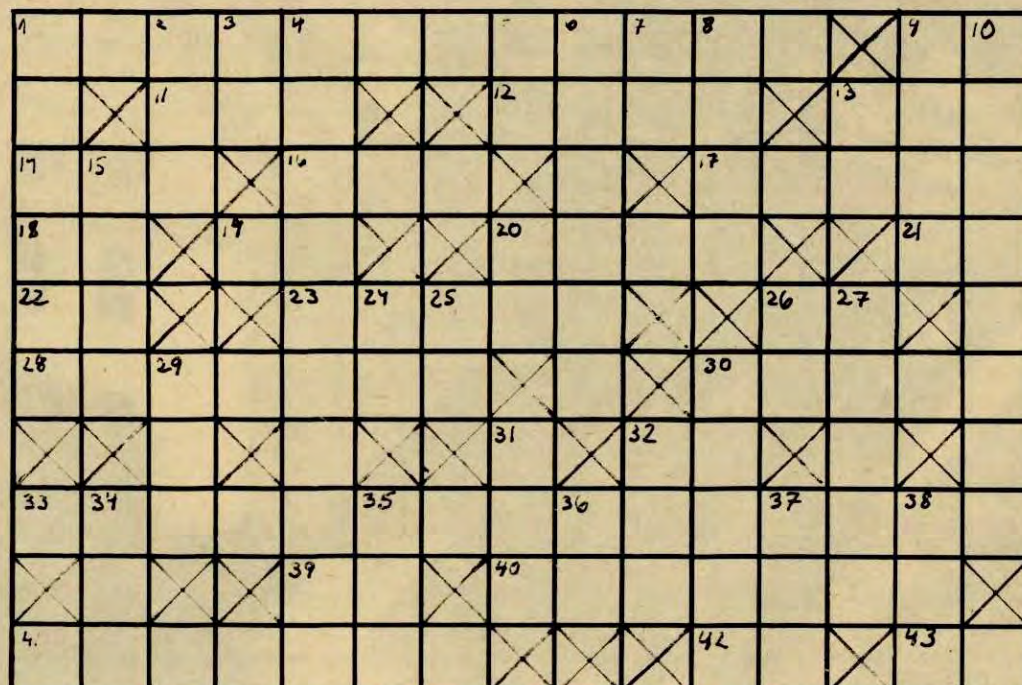
Rød Ungdom •nytt★

Røde Garde er dessverre ikke ukeavis. I tillegg er produksjonstida på avisa ganske lang, så det er begrensa hvor aktuelle vi kan være, sjøl om vi gjør så godt vi kan. Men Klassekampen er ukeavis, og nå har vi fått i stand en ordning med ei spalte som kommer hver uke på s. 6 i

Klassekampen. Under vignetten »Rød Ungdom-nytt» kommer vi hver uke med aktuelle kommentarer og stoff som speiler organisasjonens aktivitet. Leser du ikke Klassekampen sier du! Abonner! (Klassekampen, boks 2046, Grunerløkka Oslo 5).

nr. 2

- 2 : Frigjøringsorganisasjon
- 3 : Artikkel
- 4 : Kjemper vi for
- 5 : Arbeideravis (forkortet)
- 6 : Hovedstad i sosialistisk land
- 7 : Artikkel
- 8 : Er bl.a. Norge medlem av
- 9 : Undertrykkes
- 10: Arbeider (bakvendt)
- 13: Forkort for eng. vektenhet
- 15: I huset
- 20: Ytre
- 24: Eksisterer
- 25: Tidsangivelse i Morgenbladet
- 26: Månefase
- 27: Aktuell ørken
- 29: Svar
- 30: Tidl. statsjef i Ungarn
- 31: Amerikansk spionsentral
- 32: Russisk spionsentral
- 34: Konge, fransk
- 35: Flyplass i Norge
- 36: På biler fra Holland
- 37: Mukke
- 38: Bra plateselskap

La deg ikkje lure av

I vekeblad og aviser vert Stavanger framstilt som noko nær opptil ein eventyrby: der lever dei midt oppe i oljeeventyret. Men kor mykje sant ligg det i dette? Røde Garde har snakka med to unge arbeidarar i Stavanger, Jo som er tømrerlærling og Tor Arne som er hjelpearbeidar på Rosenberg verft.

— La oss først få høyre litt om arbeidsplassane dykkar. Jo: Eg gjekk på tømrerlinja på yrkesskulen og er no tømrerlærling i byggebransjen. Me driv mest med husbygging og innreiting av hus. Gjennomsnittsalderen i bran-

sjen er ganske høg, mest 50 år skulle eg tru. Men det er ein del ungdommar som er hjelpearbeidarar også er det fleire lærlingar enn det har vore på lang tid.

Innafor bygg & anlegg er det oppgangstider no på

grunn av at olja har kome til byen. Det er ei enorm bygging av plattformer, oljetankar og alt muleg anna som trengs til olje-verksemda. Det store spørsmålet er berre kor lenge det vil vare. Ein gong vil det ikkje vere meir å byggje, dei har det dei treng, og kva vil det verte med arbeidsplassar då?

Tor Arne: Eg jobbar som hjelpearbeidar. No driv eg og jobbar i maskinromet på ein ny båt. Det er skott kring ein på alle kantar, så det vert eit skrekkeleg spektakel der inne

når folk dundrar laus.

På arbeidsplassen min er det enormt mykje unge arbeidarar. Og så er det ein grasat gjennomtrekk. Folk begynner og slutter i eit sett. Mykje av grunnen til dette er at det trengs stadig fleire folk i oljebransjen, og det går ut over jern & metall fordi det er den slags arbeidskraft dei treng i olja.

Lønsmessig har me sakka etter i den siste tida om me samanliknar med andre bransjar. For nybegynnara er det ikkje så verst, men det er

myta om oljebyen

ikkje så store spranget til fagarbeidarar.

— **Korleis har oljeverksemda virka inn på bustadsituasjonen her?**

Jo: Situasjonen er omlag håplaus for folk med ei vanleg inntekt. Prisane har gått opp noko nifst. Det er mange døme på at oljeselskapa har kjøpt opp hus for sjefane sine. For dei er det ikkje vanskeleg, der er det pengar nok. Vanlege folk som kjem hit for å få jobb vert ofte plassert i brakkebyane som har vokse opp.

Elles driv kommunen ein vanvittig bustadpolitikk. I eit av dei gamle arbeidarstrøka kor det har vore muleg å få ein forholdsvis rimeleg plass å bu, har dei funne ut at dei vil rive massevis av hus for å byggje nye dyre blokker.

Tor Arne: For oss som er frå byen er det jo muleg å få tak i eit eller anna, ein har jo slekt og kjente også kan ein redde seg den veien. For folk utanfrå er det mykje verre. Dei som har det verst er skuleelevar. Eg har høyrte om folk som i den første tida har søve

under motorveibruer og i sykkelskur på skulen.

Eg kan jo nemne nokre prisar på nye hus. Eit rekkehus på 80 kv.m. kostar til dømes 175 000. Ein einestad i eit byggjefelt eg veit om har 92 000 i innskudd og 900 kr. i månaden i husleige.

Kven er det som kan ha råd til slikt?

— **Har de noko å seie til folk som har tenkt å flytte til byen for å verte med på oljeeventyret?**

Tor Arne: Eg vil ikkje råde nokon til å flytte bort her.

Det er berre ei myte at ein kan tene så mykje pengar. Det kan godt vere at dei som kjem først får god løn, men for dei andre er det ikkje så fantastisk.

Jo: Eg er enig. Folk må ikkje la seg narre av det ein høyrer i avisene og i TV. Dessutan er det ikkje trygge arbeidsplassar... All den byggjinga som har vore kjem ikkje til å fortsetje i lengda, og då er det usikkert kva framtida kan by.

*korrespondent
Stavanger.*

mordbrannforsøk mot Rød Ungdom - fest

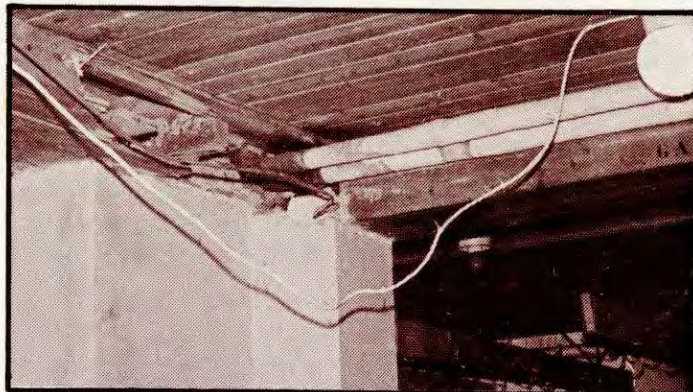
Fredag 24. januar hadde Rød Ungdom i Bærum åpen fest i Sandvika Folkets Hus, med appeller, kultur, dans og appell fra arbeidere ved Standard Telefon- og Kabelfabrikk som takket for støtten. Festen begynte kl. 19⁰⁰. Ca. en time seinere begynte folk å merke røyklukt, men da det ikke ble funnet noe sted det brant, fortsatte festen en stund, til det litt før kl. 22 var klart at det måtte brenne et sted. Til slutt fant en ut at det var påsatt brann i kjelleren, festen ble oppløst og brannvesenet ble tilkalt. Vi spør formannen i Bærum Rød Ungdom, Kjersti Løkken hva som skjedde.

— Det er helt klart at det dreier seg om en påsatt brann, dette bekrefter kriminalteknisk avdeling ved Asker & Bærum politikammer. Ved brannstedet ble det funnet rester av toalettpapir som var stukket inn i veggen like oppunder taket i kjelleren, altså rett under gulvet der festen var. Dette var gjort på en ganske lur måte, ilden hadde

fått tak i bjelkene og gulvplankene, men må ha ligget å ulmet lenge før den kunne ha blusset plutselig opp. Sandvika Folkets Hus er et gammelt trehus, så det kunne raskt ha utvikla seg til en storbrann hvis vi ikke hadde oppdaga det i tida.

— Hvem kan ha satt på brannen?

— De borgerlige avisene

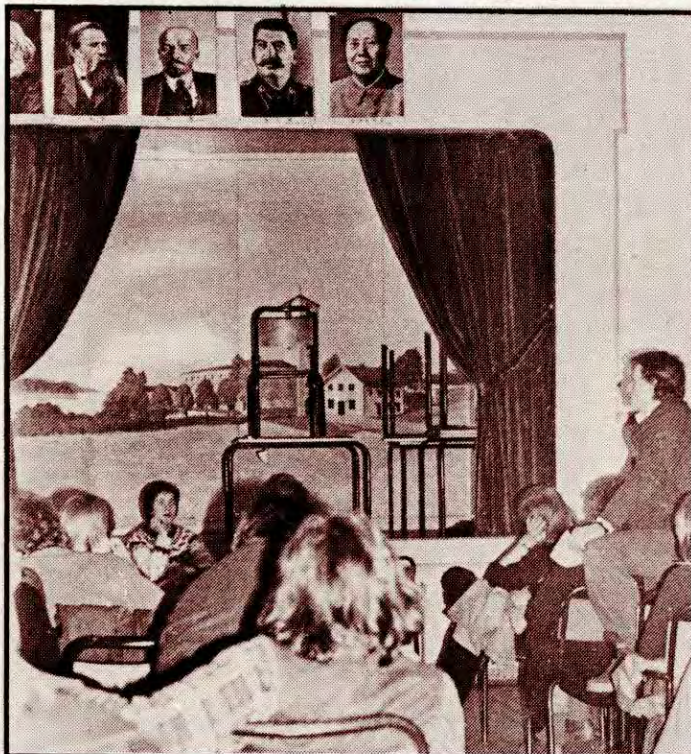

prøver å bortforklare dette med »Ja, ja denne pøbelen, nå har den slått til igjen», men dette er opplagt feil. Det er helt klart at det dreier seg om en politisk provokasjon fra høyrekreftene. Det har aldri vært forsøkt tent på her før, festen vår var åpen, så mange visste om den, og brannen må ha blitt tent på under festen av noen som har sneket seg ned i kjelleren. De må ha visst at Rød Ungdom hadde fest oppe, og de må ha visst at det de gjorde var et regulært mordbrannforsøk.

— Hva akter dere å gjøre med dette?

— Når det gjelder etterforskningen står politiet uten spor, tekniske undersøkelser etter fingeravtrykk og lik-

nende har ikke gitt noe resultat, så det ser ut til at vi må prøve å finne ut av hvem som står bak dette sjøl. I første omgang vil vi skjerpe årvåkenheten overfor slike provokasjoner. Vi vil også ta initiativer for å samle venstresida i Bærum og ellers om å styrke kampen mot reaksjonen. Det er ingen tvil om at vi går mot hardere tider når det gjelder slike provokasjoner, og vi vil ikke unnlate å ta forholdsregler for å beskytte oss. Men det viktigste er at vi kan samle de progressive kreftene til å bekjempe fascister og reaksjonære og ta alvorlig på å feie slike folk ut av det politiske bildet i Norge, sier Kjersti Løkken.

Øverst: Fra stedet der ilden var påsatt.

Til Venstre: Fra et møte onsdagen etter som diskuterte ildpåsattelsen og kampen mot reaksjonen.

Over: Kjersti Løkken, formann i Bærum Rød Ungdom.

Røde Garde

Avisa til RØD UNGDOM

Postboks 2046
Grünerløkka
OSLO 5

Trykt i offset hos
A/S Duplotrykk
Oslo 1975